

דבלא דיוקא תקשה למיל קרא דלא תשכב בעבטו תיפוק ליה דהוי רבית. ושור"י מה שכתב הרב משמרות כהונה ז"ל. וע' מ"ש מהרש"ל ז"ל לקמן בתורה אלמנה ועמ"ש שם מהרש"א ז"ל.

רש"י ב"ד"ה לאו כהן וכו' דאיכא מד אליהו הוא פינחס וכו' עכ"ל. פשט דברי רש"י שהוצרך להזכיר הא דאיכא פלוגתא בזה ולא מגי ליה שיאמר דפינחס הוא אליהו כדי ליישב לישנא דהה"ר דקאמר [בלשון שאל] לאו כהן הוא אמר להדול"ה לאו מר כהן הוא לזה כתב רש"י דאיכא פלוגתא בזה ולא ידע האמת ולכן שאל אותו כמסתפק בדבר. ואולם בדרך אחרת נ"ל לומר דרש"י ז"ל קשתיה קושיית החוט' **ב"ד"ה** אל דהיאך החיה בנה של האלמנה ומפרק לה ע"פ מה דאיתא במס' שמחות פ"ד משנ"ה ט"ז דנמטא בו ביום ר"ט מחיב ורע"ק פוסט ע"ש אי"כ לדעת רע"ק ז"ל דאליהו בהווא יומא טמא מת הוה שפעע במת מצוה וקברו או באיזה אופן ואו ליכא איסור ושפיר החיהו [לבן האלמנה] ולק"מ. אבל עדיין ק' אמאי לא הקשה לו לדעת ר"ט דס"ל דגם בכה"ג חייב היאך החיה בן האלמנה שהרי כהן הוא לזה הקדים רש"י לומר וליישב דאף גס זאת לק"מ דאיכא מד' דאליהו הוא פינחס ואיכא למד שאינו פינחס אי"כ י"ל דר"ט ס"ל כאיך מנן דאמר דפינחס אינו אליהו ולכן החיהו ומד' שהוא פינחס ס"ל כרע"ק דפטור וכאמור כנ"ל. ואין להקשות איך מתיישב לרע"ק דפטור דמיירי דפגע במת מצוה אי"כ מאי ק"ל הכא אימא משום דפגע נמי במת מצוה ד"ל דהרי הרא"ש ז"ל **בהלכות קטנות** ס' י' ס"ל דרע"ק סבר רק דפטור אבל אסור מדבריהם ע"ש אי"כ י"ל בזמן שהחיה בן האלמנה עדיין לא מסריה פינחס אי"כ י"ל דר"ט בומן רבה אי"כ אסור חכמים ולכן ק"ל שפיר. א"נ י"ל דפשיטא בדמקום צורך מועט וכל שכן כדי להחיותו ניתן איסור דרבנן לידחות משא"כ הכא דנכנס [ואתו] בית הקברות שלא לצורך. א"נ י"ל כפי הנראה מדברי התוס' דשברעת ד"ו ע"א ב"ה נזיר דרע"ק סבר פטור ומותר ע"ש בהגהות הש"ס אי"כ י"ל דגבי בן אלמנה כך קבל מרבתינו דהאמת הוא דאליהו כבר נטמא למת מצוה ומשום הכי נטמא לו שפיר משא"כ הכא שלא ידע מזה לכך שאלו לראות מה ישיב לו.

דף קט"ו ע"א בתורה למה וכו' ומ"מ לא רצה הגמ' לתרץ כן וכו' עכ"ל. הפירוש שמפרש הגמ' לברייתא קורין אותו התוס' גמרא וכדמוכח קצת מהחוט' לקמן בדבור שאחר זה שכתבו ור"ש דקאמר בגמ' וכו'. וא"ה אין דבריו מובנים דהרי מ"ש בדבור ש'אחר' ור"ש דקאמר בגמ' כתבו כן אע"ג דהגמ' לא פירש כלל דבריו כן אלא כך אמר בלשון זה בברייתא ולא דמי להא דהכא דמאי דקאמר למה ממשכנין מעיקרא הוא אינו בלשון ר"מ אלא דמפרש לה הגמ' דבריו וע"ז שייך לומר הפירוש שמפרש הגמ' לברייתא קורין אותו התוס' גמרא. ה"נ ס"ט וע"ז לתוס' בריש גיטין דר"ה אהוה התוס' גמרא. ה"נ ס"ט וע"ז לתוס' ברייתא וע"ז לתוס' **בקיודשין דף ג' ע"א** ב"ה ואשה שכתבו בעי בגמ' ופירש בדבריהם המש"ך ז"ל בבדידשו שם שהיא ברייתא וע"ז לתוס' בריש קידושין ב"ה אחד

וראיתי למהרש"ל ז"ל שהקשה כן ותירץ דהאי פירכא לא שייכה לגבי בע"ח דדוקא לגבי הקדש הוא דפרכין הכי ע"ש ותמוה טובא דבכל דוכתי קי"ל דאפילו דלא שייכא פרכינן ואפשר לומר דכוונת תירוצו כמ"ש הרב אהלי יצחק ז"ל א"נ מ"ש הרב **זרע יצחק** ז"ל וע"ז להרב אהלי יצחק ז"ל שכתב משום הרב הליכות אלי שתרין לקושיית מהרש"ל ז"ל כמו שכתבתי לעיל להיא גופה נילף ע"ש. וא"ע ל' להרב ז"ל שומע מ"פ א"ת ג' שהביא מהחוט' **שבת דף כ"ה ע"א** ב"ה הא בחול שכתבו ג"כ דמחוי לא שייך למיפרך דלא שייך דרוי גבי קודש ע"ש ותמה עליהם מכמה דוכתי דפריך. פירכא אע"ג דלא שייכא ע"ש. ה"נ ס"ט. והנה מ"ש מהרש"א ז"ל [ליישב קושיית מהרש"ל] דהסוגיא אולא למד' דמסדרין בהקדש ולכן י"ל הקדש יוכיח וכו' וי"ל אין להקשות דא"כ אמאי התוס' לא פירשו ואידך קאי למד' אין מסדרין בהקדש למה לי קרא למעט בע"ח דמחיקא תיתי דלק"מ וכמו ששמעתי מתרצים והוא פשוט.

ומ"ה שהקשה מהרש"א ז"ל למד' מסדרין בבע"ח והוא איצטריך לעד שיהא במכותו וכו' א"כ אמאי איצטריך ג"ש יע"ש לפום מאי דכתיבנא לעיל דתרווייהו שמעינן מהוה ניהא שפיר. ועוד י"ל דאי לא ג"ש מסתבר טפי לומר דהוא לאפוקי מק"ו ואתא לבע"ח ולכן אתאי ג"ש לומר דבע"ח מסדרין כדי לדרוש לעד שיהא במכותו ומה שתרין מהרש"א ז"ל א"כ עכ"ל דס"ל למד' מסדרין בבע"ח אין מסדרין בהקדש קשה אמאי כיון דאיכא היקשא ואין היקש למחצה ויש ליישב דיליף ליה מדאיצטריך ג"ש בבע"ח ולא אתי מק"ו עכ"ל משום דיש לדחות דערכין קילי וליכ"ל הקדש יוכיח. ועוד י"ל דנפ"ל מהוא ולא הקדש אע"ג דקאמר הש"ס דאיצטריך לעד שיהא במכותו מ"מ תרווייהו ש"מ והש"ס ה"ה דהומ"ל כן וע"ז מ"ש התוס' [ע' מ"ש ההמ"ח לעיל בגמ' ב"ה מיהו עדיין וכו']. מיהו הא ליתא בדעת מהרש"א ז"ל דא"כ גם קושייתו לק"מ וכדאמרן. ומעתה לדעת מהרש"א דהניח במונח למד' מסדרין בבע"ח ס"ל אין מסדרין בהקדש א"כ קשה אמאי לא משני מאי דפריך ואידך דהוא למעוטי הקדש ולא יעיל אותו תירוצו מה שהנחתיו לעיל ביש ליישב.

ב"ד"ה ואידך וכו' וצ"ל וכו' עכ"ל. נ"ל דריו"ח פליג בהאי כללא וטובר טעמא דחכמים כדאמר רבא מבריש שם יע"ש ובוה נפל יסודו של המש"ך וגם ראיתי בש"מ שכ"כ. וגם ע"ע בש"מ מ"ש משם הגמין. ומ"ש המש"ך ז"ל שגם הגה"ח ע"ש הוא תמוה ממאי דא"כ קשה ויחזור בהקדש. וכעת אינו עמדי.

ב"ד"ה מה ערכין וכו' וא"ת וכו' עכ"ל. לפום ריהטא נראה דלק"מ דס"ד דאימנעט מכתבי ערכין ערך כולו הוא נותן ואין נותן ערך אבריו וכדמוכח מלשון הברייתא במיתאי הגמ' בערכין ע"ש ואל נילף מנקין דנותן ערך אברים וצריך להתיישב וטבואי אבתו' היה נ"ל לכתוב כמה דברים אלא שאין לי פנאי ובעה"ז בס"ד לכשאפנה אשנה והיה זה לזכרון מכאן עד תשלום הפרק.

ע"ב בגמ' הא עשירי שכיב מאי קאמר וכו'. קשה